

Arrest

nr. 289 955 van 7 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind B. K. T., op 28 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 27 april 2023.

Gelet op de pleitnota van 20 april 2023 ingediend door verzoekster.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 december 2022 diende verzoekster een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken, samen met haar minderjarig kind B.K.T., 1 jaar op het moment van dit verzoek. Verzoekster verklaarde het Burundees staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn te M. op [...1997].

Onderzoek van de Eurodac-database gaf aan dat verzoekster reeds in Kroatië een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 20 december 2022 werd verzoekster gehoord in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en

instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening).

Op 22 december 2022 richtte de gemachtigde een terugnameverzoek aan de Kroatische autoriteiten en op 4 januari 2023 aanvaardde Kroatië de terugname van verzoekster en haar kind.

Op 31 januari 2023 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: I.
voornaam: M. G.
geboortedatum: [...]1997
geboorteplaats: M.
nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20.5 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20.5 van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening). Mevrouw I. M. G. ([...]1997) verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Burundi te zijn, bood zich op 01/12/2022 bij onze diensten aan waarbij zij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen voor haarzelf en haar dochter B., K. T., ([...]). Zij diende op 01/12/2022 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legde bij dit verzoek geen persoonlijke documenten neer en verklaarde hierover dat haar internationaal paspoort in beslag werd genomen in Kroatië en dat ze Burundi uit reisde zonder haar nationaal identiteitsbewijs. Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op 01/12/2022, met de krachtens artikel 9 (bij eurodac1)/artikel14 (bij eurodac2) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot één treffer. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 04/11/2022 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Kroatië.

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming gehoord op 20/12/2022. Ze verklaarde dat ze in Kroatië de naam F. gebruikte, uit het akkoord met Kroatië blijkt dat ze de alias K., F. ([...]1990) gebruikte.

Zij verklaarde wettelijk gehuwd te zijn met Dhr. N. F., verblijvend te Burundi, en één kind te hebben, met haar in deze procedure, en ze verklaarde zwanger te zijn sedert drie maand.

*Betrokkene verklaarde dat zij samen reisde en met haar dochter en met haar broer N. A. Ze verklaarde hier in België haar moeder te hebben met OV nr. *.*

Betrokkene verklaart geen contact te hebben met haar moeder sedert 2019. Betrokkene verklaart dat ze nooit eerder een verzoek om internationale bescherming deed. Na confrontatie met de eurodac resultaten van het type 1, verzoek om internationale bescherming, voor Kroatië op 04/11/2022 verklaart betrokkene

dat haar vingerafdrukken werden geregistreerd nadat ze werd aangehouden door de Kroatische politie. Ze verklaart dat de politie al haar documenten in beslag nam, dat ze gedwongen werd tot een verzoek om internationale bescherming, dat ze geen enkele uitleg kreeg, dat er geen tolk of vertaling was, dat ze slecht werd behandeld, dat ze werd geslagen dat ze slechts twee dagen in Kroatië bleef, dat ze naar een groot huis werd overgebracht en dat ze daarna vertrok.

Betrokkene verklaart dat ze Burundi op 19/10/2022 verliet, dat ze via Rwanda en Qatar per vliegtuig en met een legaal paspoort naar Servië reisde waar ze op 20/10/2022 aankwam, dat ze er slecht enkele dagen verbleef en dan verder reisde naar Bosnië waar ze enkele dagen verbleef, en dan de grens over trok naar Kroatië waar ze twee dagen verbleef en werd tegengehouden door politie, dat ze daarna naar Slovenië trok waar ze een week in een centrum verbleef, dat ze dan door Italië trok en per trein verder trok naar Zwitserland en per trein door Duitsland tot België waar ze op 01/12/2022 een verzoek om internationale bescherming neerlegde.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat zij haar veilig voelt in België en dat ze hier familie heeft.

Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat ze niet terug wilt naar Kroatië, dat de politie haar daar heeft geslagen, dat ze er haar zwangerschap meldde maar dat dit als niet waar werd afgedaan.

Middels een tussenkomst van haar advocaat uit betrokkene verzet tegen een overdracht aan Kroatië omwille van haar persoonlijke situatie, de vrees voor vervolging en het feit dat ze in Burundi slachtoffer werd van verkrachting, dat ze in verwachting is en verklaart vier maand zwanger te zijn, dat ze in Kroatië op de grens hard werd behandeld door de politie, dat ze naar een politiecommissariaat werd overgebracht waar ze geen voeding of drinken kreeg, dat er geen tolk was, dat haar vingerafdrukken er gedwongen werden genomen, dat ze niet begreep wat haar werd gevraagd, dat haar persoonlijke bezittingen werden afgenomen, dat ze er geen dokter, advocaat of sociaal werker zag en dat ze daarna werd overgebracht naar een groot centrum waar ze één maaltijd per dag kreeg, en dit ondanks haar zwangerschap. Verder argumenteert de advocaat betreffende de duistere omstandigheden van behandeling en opvang van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië, dat volgens verschillende rapporten de toegang tot asiel er wordt ontzegd, dat er pushbacks gebeuren, dat er excessief geweld wordt gebruikt, dat om deze redenen en omwille van de globale situatie in Kroatië, de RVV in België oordeelde dat een transfer naar Kroatië prima facie een schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM, dat zijn cliënte en haar kind een blootstelling riskeren aan schendingen van artikel 1 en vier van het Europees Handvest, en de advocaat verzoekt om deze redenen dat België de soevereiniteitsclausule toepast op basis van de door zijn cliënte ingeroepen familiebanden in België. De advocaat staat de argumentering met verslagen en rapporten van onder meer Amnesty International, OHCHR, Aida, BalkanInsights, en Newswise.

Op 22/12/2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties, dit verzoek werd op 04/01/2023 conform artikel 20.5 van Verordening 604/2013 aanvaard. Op 04/01/2023 stuurde Kroatië ook de individuele garanties voor betrokkene en haar kind dat ze toegang krijgen tot de procedure internationale bescherming, adequate opvang, gezondheidszorg, juridische bijstand, een daadwerkelijk rechtsmiddel om zich te verzetten tegen beslissingen of om de aanduiding van de verantwoordelijke lidstaat te betwisten, en een geïndividualiseerde aanpak rekening houdende met de specifieke kwetsbaarheden van de betrokkene verzoeker. Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke

schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico ontstaat op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2008/115/EC, 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelt dat ze besloot internationale bescherming te vragen in België omdat ze zich in België veilig voelt en hier familie heeft. Ze uit verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat de omstandigheden er slecht zijn, dat ze er slecht werd behandeld en geslagen werd door de ordediensten tijdens hun opdracht van grensbewaking en interceptie van illegale binnenkomsten, dat haar documenten en persoonlijke bezittingen er werden in beslag genomen, dat ze er werd gedurende die dag van arrestatie werd vastgehouden zonder eten, drink een of medische zorg, dat de ordediensten geen geloof hechtten aan haar zwangerschap.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het feit dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat vormt op zich geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013, § 70 ("The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one's economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. vs. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)").

De Kroatische instanties stemden op 04/01/2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20.5 van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verderzetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen

besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De bevoegde instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek en de verantwoordelijkheid hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Kroatië en dit uitsluitend wanneer betrokkene haar verzoek om internationale bescherming zelf herhaalt, indien betrokkene niet verzoekt om internationale bescherming kan een terugkeer procedure naar het land van herkomst worden opgestart. Kroatië heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene of voor het aanduiden van de verantwoordelijke lidstaat wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Kroatië opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Kroatische autoriteiten hebben op 04/01/2023 individuele garanties gegevens voor betrokkene en haar kind, deze garanties houden in dat ze toegang krijgen tot de procedure internationale bescherming, adequate opvang, gezondheidszorg, juridische bijstand, een daadwerkelijk rechtsmiddel om zich te verzetten tegen beslissingen of om de aanduiding van de verantwoordelijke lidstaat te betwisten, en een geïndividualiseerde aanpak rekening houdende met de specifieke kwetsbaarheden van de betrokkene verzoeker.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat zij niet voldoende werd geïnformeerd over haar verzoek in Kroatië, dat zij verplicht werd tot het indienen van een verzoek en dat haar vingerafdrukken onder druk werden geregistreerd, merken we op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat zij in Kroatië niet voldoende werd geïnformeerd over haar verzoek om internationale bescherming benadrukken we dat er op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan van worden uitgegaan dat Kroatië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over haar rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU. Betrokkene verklaart tijdens haar interview dat ze Frans spreekt en dat ze deze taal onvoldoende beheerst om de redenen die haar er toe hebben aangezet een verzoek neer te leggen in deze taal te verwoorden.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat zijn(sic) in België wenst te verblijven omdat zij hier familieleden heeft is het dienstig op te merken dat betrokkene sedert 2019 geen contact(sic) meer heeft met haar moeder, dat ze verklaart deels samen te hebben gereisd met haar broer en momenteel niet weet waar deze verblijft. Het is duidelijk dat er tussen betrokkene en haar moeder of broer geen bijzondere band van afhankelijkheid bestaat en dat beide volwassen individuen geen deel uitmaken van het kerngezin van betrokkene en geen gezinsleden zijn in de zin van art.2G van de Dublin verordening. Op basis van het voorgaande en rekening houdende met het expliciete terugnameakkoord van de Kroatische autoriteiten en het feit dat de eventuele verantwoordelijkheden van een andere lidstaat waar een familielid verblijft onder artikel 20.5 nog zullen worden(sic) bekeken en geëvalueerd en dit met individuele garanties op een effectief rechtsmiddel is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III Verordening derhalve niet aan de orde.

Over de verklaring van betrokkene bij tussenkomst van haar advocaat, dat ze slachtoffer zou zijn van verkrachting in het land van herkomst, is het dienstig te melden dat betrokkene sowieso als een kwetsbaar persoon wordt beschouwd omwille van de lopende zwangerschap. Dat voor slachtoffers van seksueel geweld binnen de bestaande opvangstructuren psychische hulp kan worden opgestart en dat de overdracht van gezondheidsgegevens bij een transfer ook de overdraagbaarheid van eventuele psychologische hulp na traumatische en geweldervaringen kan omvatten, dat de eventuele link tussen dit geweld en de motieven om internationale bescherming te verzoeken onderdeel uitmaken van de behandeling ten gronde en dat dit geen invloed heeft op de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat.

Momenteel blijkt uit de verklaringen van betrokkene of uit elementen in het administratieve dossier en de gezondheidsgegevens geen hulpvraag en geen opgestarte psychologische bijstand, betrokkene volgt haar medische afspraken op en is in contact met de diensten die haar situatie opvolgen, het blijkt uit het dossier niet dat de seksuele geweldervaring waarvan sprake, aanleiding heeft tot een acute crisissituatie waarin een transfer binnen een redelijke termijn en op het juiste moment zou neerkomen op een onmenselijke behandeling.

Het is dienstig op te merken dat de betrokkene conform het terugname akkoord, zal worden overgedragen aan Kroatië op grond van de Dublin III-verordening, via de luchthaven van Zagreb, betrokkene kan dus niet zonder meer verwijzen naar de situatie aan de buitengrenzen van Kroatië, de situatie van Dublin terugkeerders is strikt gereguleerd en niet zonder meer gelijk te stellen met de situatie van migranten of verzoekers om internationale bescherming die via de buitengrenzen trachten om het Kroatische grondgebied te betreden. De argumenten en beweringen van betrokkene en de advocaat betreffende de blootstellingen aan vernederende of mensonterende behandelingen bij illegale binnenkomst via de buitengrenzen en het bestaan van pushbacks, ook al houden we geen rekening met aanwijzingen dat er sprake is van wezenlijke verbeteringen, resulteren niet in een reëel risico dat Dublin terugkeerders hieraan worden blootgesteld en dus ook niet in een risico die de overdracht zou verhinderen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update", laatste update op 22.04.2022, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia", pagina 52). Volgens de ngo 'Croatian Law Centre' kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand ("According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions", pagina 52). Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd ("The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation", pagina 84).

Verschillende rapporten en media maken gewag van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport ("Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021", pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures').

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik

van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (*“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”*, 22.10.2019, pagina’s 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (*‘Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations’*, pagina 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (*‘Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply’*, pagina 24). Gevallen van teruggrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (*‘Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...’*, pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie ‘LIBE’ (*‘Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs’*) werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het ‘non refoulement’ beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020. Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en teruggrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande

materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93). Het is dienstig hierbij te verwijzen naar de aanwezigheid van individuele garanties voor betrokkene.

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

De betrokkene maakt gewag van gezondheidsproblemen, met name ochtendlijke misselijkheid. Ze maakt geen melding van problemen inzake de gezondheid van haar kind. Ze voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in haar geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 92) en maakt ook deel uit van de geboden individuele garanties. Ook in geval opvang wordt beperkt tot materiële bijstand is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd.

Betrokkene verklaarde dat ze een viertal maand zwanger is, tot op heden werden geen attesten of medische verslagen aan het administratieve dossier toegevoegd die deze zwangerschap bevestigen, er werden wel documenten met betrekking tot medische afspraken overgemaakt.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de Kroatische autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en haar gezin, en dat de Kroatische instanties volgens de bepalingen van artikel 32 van Verordening 604/2013 in detail kunnen worden geïnformeerd over eventuele lopende behandelingen, medicijnen of bijkomende maatregelen volgens de daartoe voorziene procedure, dat in dit geval de transfer 10 dagen vooraf zal worden aangekondigd.

Er zijn volgens ons dan ook geen redenen om aan te nemen dat een overdracht van de betrokkene, heden minder dan 30 weken zwanger, samen met haar minderjarige kind aan Kroatië omwille van haar zwangerschap of omwille van redenen van gezondheid zou leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene en haar kinderen in Kroatië in hun hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige en gepaste bijstand en zorgen zullen verkrijgen, de afstemming van de bijstand en hulp op de specifieke kwetsbaarheden, waar zwangerschap een objectief element van is, maakt deel uit van de geboden individuele garanties. Bij de transfer kunnen de nodige maatregelen worden genomen om de stress die door de transfer wordt veroorzaakt tot een minimum te herleiden en zullen geen maatregelen worden genomen die een risico inhouden voor de gezondheid van een zwangere vrouw.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat na zorgvuldige lezing van de tussenkomst van de advocaat en uitgebreide beschouwing van het dossier, niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Kroatië een individueel reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande en na lezing van de tussenkomst van de advocaat, wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de Kroatische autoriteiten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Op 2 februari 2023 richtte de raadsman van verzoekster een schrijven aan de gemachtigde waarin hij wees op het feit dat er een verband is tussen het dossier van verzoekster en dat van haar moeder en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in een recent arrest aangaande het beschermingsverzoek van de moeder Mme S.A. de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) had vernietigd omwille van de vaststelling dat de zoon en dochter in België waren aangekomen en dat in het belang van de goede rechtsbedeling het opportuun is de verzoeken om internationale bescherming van Mme S.A. en haar kinderen gezamenlijk te analyseren.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert onder meer de schending aan van het gezag van gewijsde van arrest nr. 278 012 van 27 september 2022 van de Raad, uit het betoog in het verzoekschrift blijkt evenwel dat verzoekster doelt op het arrest nr. 284 122 van 31 januari 2023 waaruit zij citeert.

Ze licht het vierde onderdeel van het middel toe als volgt:

“Schending van de kracht van gewijsde van het door uw Raad op 27 September 2022 gewezen arrest nr. 278.012, [...] aangezien de beslissing inhoudt dat verzoeksters asielaanvraag door andere overheden dan die van haar broer en haar moeder zal worden onderzocht, hoewel zij allen verwant zijn en de andere leden van haar familie belangrijke elementen vormen ter ondersteuning van haar eigen asielaanvraag, en hoewel verzoekster deze elementen heeft aangevoerd, reageert de vreemdelingendienst daar niet op.

Verzoeker heeft nochtans verwerende partij verzocht zich verantwoordelijk te verklaren voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming omdat zijn moeder zich op Belgisch grondgebied bevindt.

Verwerende partij analyseert de situatie ten opzicht van het recht op eerbiediging van het gezinsleven (zie vijfde onderdeel) maar niet ten aanzien van het recht op een eerlijke asielprocedure.

Er moet worden vastgesteld dat verwerende partij zijn beslissing over de aangevoerde schendingen van het recht op een eerlijke asielprocedure en de noodzaak om de verzoeken om internationale bescherming van de familie door dezelfde instanties te laten behandelen, niet heeft gemotiveerd.

Voor de familie is het namelijk van essentieel belang dat hun verhalen door dezelfde autoriteit worden geanalyseerd: de beweringen van de een zullen die van de ander ondersteunen, waardoor zij hun behoefte aan internationale bescherming veel beter kunnen aantonen dan wanneer hun verzoeken door twee verschillende lidstaten worden geanalyseerd.

De geloofwaardigheid van een asielverhaal is een essentiële stap bij de analyse van de behoefte aan internationale bescherming, en de respectieve getuigenissen van de betrokkenen zullen zeker een betere beoordeling van de gegrondheid van verzoekers verzoek mogelijk maken.

Het gaat om het fundamentele recht van verzoeker op een eerlijke asielprocedure en op effectieve toegang tot internationale bescherming (zoals met name beschermd door de artikelen 18 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie).

De voormalige advocaat-generaal bij het HvJEU Sharpston heeft met betrekking tot de zaak H.A. tegen België uiteengezet :

« I am here merely highlighting the need for national authorities treating files containing applications for international protection to have regard to their more general duty - reflecting shared European values as to how public administrations should conduct themselves - to behave fairly and not to exclude from consideration material that is relevant to the outcome of that application. »

« 127. Naturally, the EU legislature in laying down a framework of rules such as the Dublin III Regulation cannot foresee every one of the myriad factual situations that may arise in practice. That is why it is so important for the national authorities, when considering a new individual case, to respect their duty of fairness towards the individual applicant concerned. That is also why it is so important that an applicant for international protection should have wider, rather than narrower, access to a court or tribunal under Article 27 of the Dublin III Regulation. The effective protection of rights requires that he should be able to say, in an appropriate case, 'This later fact has a bearing on which Member State should deal substantively with my case. The national authorities refused to have regard to it and thereby did not deal fairly with my application. Please annul the transfer decision that they made and tell them to look again properly at my file',

128. That interpretation of where the boundaries of Article 27 lie ensures judicial scrutiny over whether the administrative authorities correctly discharged their public duties, within the law, having due respect for fundamental rights. Such judicial scrutiny guarantees effective protection of rights for the individual applicant for international protection. It also, and more generally, helps to guarantee respect for the rule of law within the European Union. In a democratic society based on the rule of law, that too has real value. » (we onderstrepen)

De Grote kamer van het HvJEU erkende dat de aankomst/aanwezigheid van een familielid in de lidstaat - zelfs als het geen rechtvaardiging vormt voor de toepassing van artikel 10 van de Dublinverordening, dat ziet op het geval waarin de verzoeker in een lidstaat een gezinslid heeft dat in deze lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen - wel een "omstandigheid" is dat invloed kan hebben op de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat (§§ 29-31 H.A. t. België).

Uw Raad heeft in het arrest met betrekking tot de asielaanvraag van mevrouw S. A., moeder van verzoekster, het belang van een gezamenlijke analyse van de verzoeken tot internationale bescherming van deze familieleden benadrukt :

5.1. La Conseil observe qu'il ressort, du dossier de procédure et plus particulièrement des notes complémentaires des 19 et 26 décembre 2022 qu'un fils et une fille de la requérante sont arrivés en Belgique et y ont chacun introduit une demande de protection internationale en date du 1er décembre 2022. Aucune des parties n'ayant fait état de décisions prises par la partie défenderesse quant à ces demandes de protection internationale, le Conseil en déduit qu'elles sont toujours pendantes. En conséquence, le Conseil estime que dans un souci de bonne administration de la Justice, il est opportun d'analyser conjointement les demandes de protection internationale de la requérante et de ses enfants.

(Conseil du Contentieux des Étrangers, n°284.122 du 31 janvier 2023)

Verweerder is voorbijgegaan aan de kracht van gewijsde van het door uw Raad op 31 januari 2023 gewezen arrest nr. 284.122 [...], aangezien verwerende partij de door uw Raad standpunt dat de verzoeken gezamenlijk moeten worden behandeld.

Verzoekster heeft dit ook expliciet aan verwerende partij vermeld :

"Tegen onze cliënte is op 31 januari 2023 een 26 quater beslissing genomen, waarvan op 01 februari 2023 kennis is gegeven.

Zij is 6 maanden zwanger en heeft een klein kind van 16 maanden. In België bevindt zich mevrouw S. A., de moeder van verzoekster en asielzoekster.

Hun asielzaken zijn met elkaar verbonden.

De RvV heeft onlangs de negatieve beslissing van het CGVS ten aanzien van mevrouw A. vernietigd en in zijn arrest overwogen dat :

5.1. Le Conseil observe qu'il ressort du dossier de procédure et plus particulièrement des notes complémentaires des 19 et 28 décembre 2022 qu'un fils et une fille de la requérante sont arrivés en Belgique et y ont chacun introduit une demande de protection Internationale en date du 1er décembre 2022. Aucune des parties n'ayant fait état de décisions prises par la partie défenderesse quant à ces demandes de protection internationale, le Conseil en déduit qu'elles sont toujours pendantes. En conséquence, le Conseil estime que dans un souci de bonne administration de la justice, il est opportun d'analyser conjointement les demandes de protection Internationale de la requérante et de ses enfants.

De CCE erkent uitdrukkelijk dat de verzoeken om internationale bescherming van de kinderen en hun moeder gezamenlijk moeten worden onderzocht.

Ik dank u derhalve voor de herziening van het besluit en voor het feit dat u zich verantwoordelijk verklaart voor de RAV(sic) van mevrouw I. "(vrije vertaling - stuk 4) [...]"

De beslissing moet nietig worden verklaard."

Verzoekster heeft ook een pleitnota ingediend op grond van artikel 39/73-2, § 3 van de Vreemdelingenwet waarin zij onder meer wederom ingaat op het voormelde arrest.

In het vierde onderdeel van het middel voert verzoekster de schending aan van de kracht van gewijsde van een arrest van de Raad. Ze verwijst eerst naar een arrest nr. 278 012 van 27 september 2022, doch uit de uiteenzetting van het onderdeel blijkt dat het gaat om het arrest nr. 284 122 van 31 januari 2023, waar ze eveneens uitdrukkelijk naar verwijst en waaruit ze een passage citeert in het verzoekschrift. Verzoekster stelt dat haar verzoek om internationale bescherming zal worden onderzocht door andere overheden dan het verzoek van haar moeder en broer, hoewel zij allen verwant zijn en de leden van haar familie belangrijke elementen vormen ter ondersteuning van haar eigen verzoek om internationale bescherming. Verzoekster heeft dit gegeven aangevoerd, doch de gemachtigde heeft hierop niet gereageerd. Verzoekster meent dat de gemachtigde dit gegeven niet louter mag onderzoeken in het licht van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, maar ook in het licht van het recht op een eerlijke asielprocedure. Volgens verzoekster is het van essentieel belang dat hun relaas door dezelfde autoriteit wordt geanalyseerd, aangezien zij zo beter hun behoefte aan internationale bescherming zullen kunnen aantonen. Het recht op een eerlijke asielprocedure en op effectieve toegang tot internationale bescherming worden beschermd door de artikelen 18 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verzoekster citeert verder uit de conclusies van de advocaat-generaal in de zaak H.A. tegen België en wijst erop dat het Hof van Justitie bij arrest van 15 april 2021, C-194/19 in die zaak erkende dat de aankomst of aanwezigheid van een familielid in de lidstaat -zelfs als het geen rechtvaardiging vormt voor de toepassing van artikel 10 van de Dublinverordening dat betrekking heeft op het geval waarin de verzoeker in een lidstaat een gezinslid heeft dat in deze lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, wel een "omstandigheid" is die een invloed kan hebben op de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat.

Verder citeert verzoekster uit het arrest nr. 284 122 van 31 januari 2023 van de Raad aangaande de beslissing van het CGVS aangaande het internationaal beschermingsverzoek van de moeder van verzoekster. Daarin heeft de Raad gesteld dat: *"5.1. Le Conseil observe qu'il ressort du dossier de procédure et plus particulièrement des notes complémentaires des 19 et 28 décembre 2022 qu'un fils et une fille de la requérante sont arrivés en Belgique et y ont chacun introduit une demande de protection internationale en date du 1er décembre 2022 (sic). Aucune des parties n'ayant fait état de décisions prises par la partie défenderesse quant à ces demandes de protection internationale, le Conseil en déduit qu'elles sont toujours pendantes.*

En conséquence, le Conseil estime que dans un souci de bonne administration de la justice, il est opportun d'analyser conjointement les demandes de protection internationale de la requérante et de ses enfants."

Verzoekster wijst erop dat zij in een schrijven van 2 februari 2023 de gemachtigde op de hoogte heeft gebracht van dit arrest en erop heeft gewezen dat de Raad in dit arrest uitdrukkelijk heeft erkend dat de verzoeken om internationale bescherming van de moeder, verzoekster en haar broer gezamenlijk moeten worden onderzocht in het belang van de goede rechtsbedeling. Verzoekster stelt dat de beslissing strijdt met het voormelde arrest van de Raad en bijgevolg nietig moet worden verklaard.

In de pleitnota komt verzoekster terug op het voormelde arrest van de Raad nr. 284 122 van 31 januari 2023 en terug op het voormelde arrest van het Hof van Justitie H.A. tegen België van 15 april 2021 waaruit zij citeert. Verzoekster stelt opnieuw dat het gezag van gewijsde van het arrest nr. 282 122 van 31 januari 2023 onverenigbaar is met het bestreden overdrachtsbesluit. Ze stipt aan dat de Raad weliswaar een wettigheidscontrole uitoefent, maar conform artikel 27 van de Dublin III-verordening en artikel 47 van het Handvest met dit arrest nr. 284 122 moet rekening houden. Tot slot wijst verzoekster er in de pleitnota nog op dat de Raad in een arrest nr. 285 839 van 8 maart 2023 betreffende de heer I.A., broer van verzoekster, de beslissing van terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats heeft geschorst omdat geen nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar of rekening gehouden werd met het arrest nr. 284 122 van de Raad.

Beoordeling

De Raad stelt vast dat niet betwist is dat verzoekster de dochter is van Mw. S.A. en dat zij samen met een broer en haar minderjarig kind - toen 1 jaar - een verzoek om internationale bescherming indiende op 1 december 2022.

Verder blijkt dat op dezelfde dag waarop de thans bestreden beslissing werd genomen, nl. 31 januari 2023, de Raad bij arrest nr. 284 122 de beslissing die het CGVS ten aanzien van de moeder had genomen, vernietigde. Hij deed dat, blijkens het citaat uit voornoemd arrest, op basis van het oordeel dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is om de verzoeken om internationale bescherming van verzoeksters moeder en haar kinderen samen te analyseren.

Uit de feiten blijkt dat de gemachtigde geen kennis kon hebben van dit arrest op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Echter, de Raad kan niet anders dan vaststellen dat de huidige bestreden beslissing strijdt met de kracht van gewijsde van het voornoemd arrest. Er blijkt niet dat beroep werd ingediend tegen het arrest nr. 284 122.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat het arrest louter betrekking heeft op een beroep tegen een beslissing van het CGVS aangaande de moeder van verzoekster en geen precedentenwaarde heeft en dat de Raad vermeldt dat de dochter en kleindochter asiel hebben aangevraagd in België en hun procedure nog hangende is. Verweerder stelt dat indien de Raad zou geweten hebben op het moment van het nemen van het arrest dat de dochter en kleindochter een bijlage 26quater hadden ontvangen, de Raad een andere beslissing zou genomen hebben.

De Raad kan volgen dat het arrest betrekking heeft op een beroep tegen een beslissing van het CGVS aangaande de moeder van verzoekster, maar kan niet voorbijgaan aan de grondslag voor vernietiging van de beslissing waarbij de Raad uitdrukkelijk niet enkel over de moeder, maar eveneens over verzoekster zich heeft uitgesproken. Zoals gesteld, is niet betwist dat verzoekster de dochter is van Mw. S.A. en zij op 1 december 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Er blijkt dat de Raad in voormeld arrest uitdrukkelijk stelt dat het in het belang is van de goede rechtsbedeling dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster samen met dat van de moeder in België wordt behandeld. Anders dan verweerder in de nota stelt, heeft de Raad dus niet louter vastgesteld dat de dochter (en kleindochter) asiel hebben aangevraagd in België en hun procedure nog hangende is. Verweerder kan dan ook niet volstaan met te stellen dat dit arrest geen precedentenwerking heeft. Waar verweerder stelt dat indien de Raad zou geweten hebben op het moment van het nemen van het arrest dat de dochter en kleindochter een bijlage 26quater hadden ontvangen, de Raad een andere beslissing zou genomen hebben, wijst de Raad erop dat kracht van gewijsde *“[...] een wettelijk vermoeden van waarheid [is] van de rechterlijke beslissing, die niet meer met de gewone rechtsmiddelen kan worden bestreden. Dit vermoeden belet dat wat de rechter heeft beslist nog in vraag wordt gesteld door dezelfde of een andere gerechtelijke instantie, door een administratieve overheid of door de partijen in het geding.”* (J. DUJARDIN en J. VANDE LANOTTE, *Inleiding tot het publiek recht, basisbegrippen*, Brugge, die Keure, 1994, 149). De Raad en verweerder in de nota kunnen bijgevolg niet meer in vraag stellen wat de rechter heeft beslist.

Gezien de Raad het gewijsde van het arrest moet respecteren, zoals verzoekster aanvoert, leidt dit tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verder blijkt inderdaad eveneens uit het arrest HA tegen België, waarnaar verzoekster in het verzoekschrift reeds verwijst, dat het Hof van Justitie heeft uitgelegd dat artikel 27, lid 1 van de Dublin III-verordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, en artikel 47 van het Handvest

in de weg staan aan een nationale wettelijke regeling op grond waarvan de rechter bij het onderzoek van een bij hem ingesteld beroep tot nietigverklaring van een overdrachtsbesluit geen rekening mag houden met omstandigheden die dateren van na de vaststelling van dat besluit en die beslissend zijn voor de juiste toepassing van die verordening, tenzij die regeling voorziet in een specifiek rechtsmiddel dat een ex-nunconderzoek van de situatie van de betrokken persoon omvat waarvan de resultaten bindend zijn voor de bevoegde autoriteiten, welk rechtsmiddel kan worden ingesteld nadat die omstandigheden zich hebben voorgedaan en waarvoor met name niet als voorwaarde geldt dat die persoon zijn vrijheid is ontnomen of dat de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit ophanden is.

Het Hof heeft eveneens gesteld in punt 45 van het arrest dat wat het doeltreffendheidsbeginsel betreft, moet worden benadrukt dat een beroep tot nietigverklaring van een overdrachtsbesluit in het kader waarvan de aangezochte rechter geen rekening mag houden met omstandigheden die dateren van na de vaststelling van dat besluit en die beslissend zijn voor de juiste toepassing van de Dublin III-verordening, geen toereikende rechterlijke bescherming biedt die de betrokkene in staat stelt de rechten uit te oefenen die hij ontleent aan die verordening en aan artikel 47 van het Handvest.

Bijgevolg, ook al kon de gemachtigde op het ogenblik van de beslissing geen rekening houden met het voormelde arrest van de Raad, dient de Raad toch in het licht van een effectief rechtsmiddel zoals uitgelegd in het voormelde arrest van het Hof van Justitie met dit arrest rekening te houden.

Ten overvloede blijkt verder eveneens dat verzoekster terecht aanstipt dat de feiten die ten grondslag lagen aan dit arrest van het Hof van Justitie eveneens betrekking hadden op de aankomst van een familielid dat niet onder de in artikel 2, onder g) van deze verordening neergelegde definitie van het begrip „gezinsleden” valt (punt 30 van het arrest).

Het vierde onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES